

Načelnik je vzdihnil, prikimal z glavo, se obrnil, zapel pas. Pokril se je s kapo. Zaprl vrata stražarnice.

— Vsi so nagi? — se je hotel prepričati med potjo.

— A, obe nagi — je zajedljivo pritrjeval Gagol. — Goli sta, hribovca pa ju podita po vsej sobi! Treba je le vzeti gorjače in udrihati! — je nago-varjal načelnika. — Nezaslišana žalitev!

Ko sta prišla h koči Gomolonk, je ples še trajal. Ni znano, po kakem čudežu se je novica že raznesla in nekaj ljudi je že paslo oči (prerivajoč se) pred oknom. Ženske in moški.

Načelnik je stopil k vratom in potrkal. Niso slišali. Harmonikar je spet zategnil tisto svojo Marijano sredi vreščanja in krohota.

— O, o, o! Slišite? — je grknil Gagol.

Načelnik je poropotal s pestjo. Brez uspeha. Tedaj je imel dovolj in je udaril po kljuki. Vrata niso bila zaklenjena. Stopil je v vežo in tipajoč s prsti po steni iskal kljuko sobnih vrat. Gagol tri korake za njim.

Načelnik je končno našel tisto kljuko. Brcnil je v vrata in stopil v sobo. Harmonika je utihnila.

— Kaj pa je to, bordel? — je vprašal miličnik.

— Kaj vas to briga? — je zavpil eden od pijanih hribovcev.

— Pokažem ti! — je zaslišal Gagol jezen načelnikov glas, čez trenutek pa prerivanje.

Potisnil je glavo v sobo. Miličnik se je umikal pred dvema hribovcema, ki sta navalila nanj. Gomolonki sta kričali in se pokrivali z vsem, kar jima je prišlo pod roko. Nekdo od zunaj je razbil šipo. Pokale so razbite steklenice, kozarci, skodelice. Glasen smeh pred oknom, v njem glave.

Gagol je videl, kako je harmonikar zlezel v skrinjo. Načelniku je padla kapa z glave. Eden od hribovcev se je zakrival s stolom.

— Po klincih jih dajte! — je zakričal Gagol načelniku. — Po klincih! Pa bojo takoj mirni!

Władysław Zawistowski

SAMOTNA PESEM »agnosco véteris vestigia flamme«
 in še toliko drugih slik
 vse to česar ne znajo povedati
 česar ne vem in to
 kar vem s pomočjo slutnje skorje to
 kar mi govorijo težko dihaajoči možgani noči
 vojna mrčesa
 na celini okenske šipe

 za pacifikm dihanja žene
 na otoku čela

ali v senci globokega drevoreda
 za otokom čela vrtinec oči
 za pacifikom žene ki
 diha skozi sen
 za njeno kožo za njenimi ustnicami
 za perspektivo ki se lomi
 na vzpetinah
 v ženski kadar prestaja biti ženska
 v ženski kadar postaja človek
 z lastnim čelom
 spi svoj sen o neresničnem snu
 svoj sen o nepomembnosti skozi
 njene zamegljene oči gledajo
 nase
 pišem pismo pišem začetek

srečala sva se v edinem močnem času
 jaz in starec v plašču jeseni
 med jezeri
 preden je ugasnil
 kot črna bakla krepko držeč v goreči dlani
 preden je zrasel z navpičnim dežjem naravnost v nebo
 z dežjem s katerim je pobegnila izpod nog
 vsa vzporedna dežela
 preden je padel name nizki oblačni strop
 sem še utegnil
 zazreti v njegovih očeh ženski obraz
 ki je še včeraj včeraj
 v plamenih tekla pod gorečo vžigalico sonca
 tekla je s plamenico
 čez pogorišča naših čel

»agnosco véteris vestigia flamme«
 tako dolgo sem zdravil brazgotine
 v njih se je zaraščala bolečina galunova sol veliki bombažni ništrci
 opuščeno perc neznane ptice pod nebesnim svodom
 bolečine so se zaraščale na slepo čedalje hitreje
 nič jim ni mogla škodovati moč barvnega alkohola
 sesirjena kri
 zaraščale so se čedalje hitreje vpijale so vso okolico
 svojo bolečino so krmile s kruhom čela
 požirale so svojo bolečino

razbežale so se po razsvetljeni okolici
 niso hotele umreti
 zmagale so požirajoč celo čelo
 postale so čelo
 bilo je čedalje hitreje
 po trebuhu so splavale čez ledja in niže po udih k stopalom
 splazile so se v zadnjico in po njej v globino skorje
 in preživajoč odprtino
 so pobegnile skozi usta in padle na pleča
 zarasle so na ustnicah in se povzpele više k očem in ušesom
 zredčile lase in začepile nos
 odvzele so mi vsa moja imena in pomene
 samo gledal sem še lahko
 kaj mi bo znanje sveta ko sam postajam svet
 bližina moja bližina samo kamen ve koliko ti zavidam

Zdaj sem november
 ptica me boli kadar grem čez reko
 včasih se ustavim v krajih
 pod napuščem knjižnic
 predajam se mimoidočim moškim
 ki so napolnjeni z mojo bolečino
 ki je zanje razkošje
 nato izbruhnejo s pisanimi plameni umetnega ognja
 in se hihitajo v globini kavarn
 nad upanjem večernega časopisa

Pikapolonice

Małgorzata
 Gołębek

Igram se z mravljami. Ena od njih gre h Gospe Babici. Sunem jo stran s palico. Maček Rafał varuje Gospo Babico pred muhami, jaz pa pred mravljami. Maček je priden, je rekla teta, ker varuje babico pred muhami. Nimam rad mačka Rafala, ker se noče igrati z mano. Jaz sem tudi priden. Branim Gospo Babico s palico. Gospa Babica spi. Z usti dela milni mehurček. Ta mehurček je grd. Gospa Babica je tudi grda. Teta Tosia je lepa. Ima rdeče lase in prijeten vonj. Teta Tosia ima dve beli dojki. Ona te prsi sonči. Videl sem jo, vendar mi je rekla, naj ne gledam in naj grem stran. Sonči se gola. Vroče mi je. Nimam se s čim igrati. Mravlje so neumne.

Iz hiše je prišla mlada ženska. Bila je v rdečih kopalkah. V roki je nesla pladenj. Približala se je ležalniku, ob katerega vznožju je na travi sedel